ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2555	Ἀνακ. λειψ. Μ. Ἀθανασίου (Ματθ. 5,14-19) Τρίτη 2 Μαΐου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἔχετε ἁλάτι;

«Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, …εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων» (Ματθ. 5,13)

Δὲν εἶνε πολλὲς μέρες ποὺ ὁ ἐφημέριός σας ἦρθε καὶ μὲ κάλεσε· –Γιορτάζει ὁ ναός μας, οἱ πιστοὶ σᾶς παρακαλοῦν νὰ ᾽ρθῆτε στὴν ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. –Θὰ ἔρθω, εἶπα, ἀλλὰ θέλω πληρωμή. Τί ἐννοῶ; λεφτά; Ὄχι. **Πληρωμή μου** εἶνε, νὰ ἔρχεστε ὅλοι στὴν ἐκκλησία, ν᾽ ἀκοῦτε μὲ ἐνδιαφέρον τὰ θεῖα λόγια κι αὐτὰ νὰ καρποφοροῦν στὶς καρδιές σας. Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ κηρύττω.

Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 5,14-19). Τί λέει; Λόγια χρυσᾶ. Εἶνε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν περίφημη **Ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία** τοῦ Κυρίου. Ἀρχίζει λέγοντας *«Ὑμεῖς ἐστε* (=σεῖς εἶστε) *τὸ φῶς τοῦ κόσμου»* (Ματθ. 5,14). Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ αὐτὸ ὁ Χριστὸς λέει κάτι ἄλλο σχετικό· *«Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς»* (ἔ.ἀ. 5,13). Εἶπε δηλαδὴ στοὺς μαθητάς του καὶ σὲ ὅλους ἐμᾶς, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἁλάτι τῆς γῆς. Νὰ εἶστε, λέει, τὸ ἁλάτι. Ἔ, αὐτὰ τὰ δυὸ λόγια θέλω νὰ ἐξηγήσω σήμερα. Τί θὰ πῇ, ὅτι **ὁ κάθε πιστός**, εἴτε ὡς ἄτομο, εἴτε ὡς οἰκογενειάρχης, εἴτε ὡς ἐργαζόμενος (γεωργός, βοσκός, ναυτικός, στρατιωτικός κ.λπ.) **πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἁλάτι;**

* * *

Παραβολικὰ μιλοῦσε ὁ Χριστός. Τί εἶνε τὸ ἁλάτι; Ὑπάρχει σπίτι χωρὶς ἁλάτι; Καὶ στοὺς πλουσίους καὶ στὶς καλύβες τῶν φτωχῶν τὸ ἁλάτι **εἶνε ἀπαραίτητο**, διότι ἔχει τὶς ἑξῆς **3 ἰδιότητες**.

√ Πρῶτον· σὲ ὅποια τροφὴ πέσῃ (τυροκομικά, ψάρι, κρέας νωπό), δὲν ἀφήνει νὰ σαπίσῃ. Προτοῦ ν᾽ ἀνακαλυφθοῦν τὰ ψυγεῖα, ὅλοι (τσοπάνηδες, νοικυρές κ.λπ.), ἔρριχναν ἁλάτι μὲ τὶς χοῦφτες. Παστὰ ψάρια καὶ κρέατα διατηροῦνταν μῆνες. Τὸ ἁλάτι λοιπὸν **προλαμβάνει τὴν σῆψι**, τὴ σαπήλα· ὅπου πέφτει, οἱ τροφὲς διατηροῦνται, δὲν χαλᾶνε.

Ὅπως λοιπὸν τὸ ἁλάτι προλαμβάνει τὴν σῆψι, ἔτσι καὶ μέσα στὴν κοινωνία ὁ ἀληθινὸς Χριστιανὸς εἶνε **στοιχεῖο ὑγιές, ἀντισηπτικό**, ἐμποδίζει τὴ **φθορὰ καὶ ἀποσύνθεσι**. Διότι ἡ κοινωνία εἶνε σῶμα ποὺ κινδυνεύει νὰ σαπίσῃ. Καὶ σήμερα ἡ κοινωνία μας βρώμησε ἤδη ὑπερβολικά.

Πότε βρωμίζει μιὰ κοινωνία;

Ὅταν **διαλύεται ἡ οἰκογένεια**. Σήμερα στὸ σπίτι τὰ παιδιὰ δὲν σέβονται πατέρα καὶ μάνα· αὐθαδειάζουν, ἀντιμιλοῦν, σηκώνουν χέρι (ἦρθε στὴ μητρόπολι ἀπὸ χωριὸ ἕνας ἄντρας μὲ τὸ κεφάλι φασκιωμένο μὲ ἐπιδέσμους. Ντρέπομαι, ἔλεγε· ὁ γυιός μου, 15 ἐτῶν, πῆρε ῥαβδὶ καὶ μὲ χτύπησε)· ἡ κόρη δὲν ἀκούει τὴ μάνα, ξεπορτίζει, γυρίζει ὅλη νύχτα δεξιὰ κι ἀριστερά· ὁ ἄντρας δὲν ὑπολογίζει τὴ γυναῖκα, τὴ χτυπάει λὲς κ᾽ εἶνε ζῷο· ἡ μοιχεία καὶ ἡ πορνεία ὀργιάζουν· ἡ γυναίκα πηγαίνει μὲ ἄλλους ἄντρες· συμβαίνουν ἀφύσικα πράγματα καὶ φρικτὲς ἐκτρώσεις· ὁ γάμος κλονίζεται, στοὺς 10 γάμους ὁ 1 ἢ οἱ 2 διαλύονται, τὰ διαζύγια πληθαίνουν…· μὲ ἕνα λόγο, στὴν οἰκογένεια τὸ κακὸ ὀργιάζει.

Ἔξω τί ἐπικρατεῖ; θεάματα ἄσεμνα, μόδα ἀνήθικη, κλοπή, ψέμα, ἀδικία, ψευδορκία. Κοντεύουμε νὰ γίνουμε Σικάγο καὶ Νέα Ὑόρκη. Διεφθάρη, σάπισε ἡ κοινωνία. Τὸ ψάρι, λέει ὁ λαός, βρωμάει ἀπ᾽ τὸ κεφάλι. Ποιό κεφάλι! τώρα ἡ βρωμιὰ προχώρησε, ἔφτασε στὴν οὐρά. Ἀπὸ τοὺς μεγάλους μέχρι τοὺς μικροὺς ὁ κοινωνικὸς ἱστὸς ἔχει ἀλλοιωθῆ. Μοιάζει μὲ **ἀκάθαρτο στάβλο ἀλόγων ζώων**.

Μέσα λοιπὸν σ᾽ αὐτὴ τὴν κοινωνία ὁ Χριστὸς θέλει, **ὁ Χριστιανὸς** νὰ εἶνε τὸ ἁλάτι. Ἁλάτι ὁ πιστός, ἁλάτι πρὸ παντὸς **ὁ κληρικὸς** καὶ μάλιστα ὁ ἐπίσκοπος. Νὰ μεριμνᾷ γιὰ κάθε ψυχή, νὰ συμβουλεύῃ τὰ παιδιά, νὰ ἐνισχύῃ τὶς γυναῖκες, νὰ διδάσκῃ τοὺς ἄντρες καὶ γέροντες. Νὰ ῥίχνῃ φοῦχτες ἁλάτι, πλούσια δηλαδὴ καὶ ὑγιᾶ διδαχή, ποὺ προλαμβάνει τὴ μόλυνσι. Ὅπου ὁ ποιμένας ἐνεργεῖ ἔτσι, τὸ ποίμνιο ὑγιαίνει, ἀκμάζει, προκόπτει, σῴζεται· εἰδάλλως, ἐπέρχεται συμφορὰ καὶ ὄλεθρος.

√ Ποιά ἄλλη ἰδιότητα ἔχει τὸ ἁλάτι· **γιατρεύει**, ἐνεργεῖ ὄχι μόνο ἀντισηπτικὰ ἀλλὰ καὶ θεραπευτικά. Ὅταν βέβαια πέφτῃ ἁλάτι σὲ πληγή, τσούζει, ὁ ἄνθρωπος πονάει· σῴζεται ὅμως. Αὐτὸ εἶνε **ἔργο κυρίως τοῦ ἐπισκόπου**, ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ πτοηθῇ ἀπὸ τὶς ἀντιδράσεις.

Δὲν μ᾽ ἐνδιαφέρει ἂν εἶσαι νομάρχης, ὑπουργός, στρατηγός, βασιλιᾶς, πρόεδρος δημοκρα-

τίας. Εἶμαι ἐπίσκοπος καί, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει πληγή, **ὀφείλω νὰ ῥίξω ἁλάτι**. Τσούζει; Φώναξε ὅσο θέλεις. Αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ ἔχει ὁ ἐπίσκοπος. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ δὲν λυγίζουμε, οὔτε κολακεύουμε. Δὲν ἀσκῶ διπλωματία, μ' ἐνδιαφέρει ἡ θεραπεία. Ὅταν βλέπω τὸν ἄλφα ἢ τὸν βῆτα ποὺ δὲν ἐκκλησιάζεται, δὲν πιστεύει, ὀργιάζει, ἔχω χρέος νὰ ἐλέγξω. Ὁ **ἔλεγχος** εἶνε τὸ ἁλάτι ποὺ τσούζει στὶς πληγές, γιὰ νὰ μὴν προχωρήσῃ στὸ σῶμα ἡ γάγγραινα. Μὲ ξέρετε καλά· δὲν δείλιασα, δὲν παρέλειψα νὰ ῥίπτω τὸ ἁλάτι καὶ πρὸς τοὺς ἄνω καὶ πρὸς τοὺς κάτω. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀποστολή μου.

√ Τρίτον, τέλος, τὸ ἁλάτι, ἐκτὸς ἀπὸ ἀντισηπτικὸ καὶ θεραπευτικό, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ **νοστιμίζῃ**, κάνει τὸ φαγητὸ εὔγευστο. Γι' αὐτό, ὅταν καμμιὰ φορὰ ὁ ἄντρας ἔρχεται πεινασμένος καὶ ἡ γυναίκα ξέχασε νὰ ῥίξῃ ἁλάτι, κάνει φασαρία, φωνάζει ὅτι, Τὸ φαΐ εἶνε ἄνοστο, σαχλό, δὲν τρώγεται!…

Ὅπως λοιπὸν τὸ φαγητὸ εἶνε νόστιμο ὅταν ἔχῃ μέσα τὸ ἀνάλογο ἁλάτι, ἔτσι πρέπει ἡ ζωή μας καὶ **ὁ λόγος μας νὰ εἶνε** *«ἐν χάριτι, ἅλατι ἠρτυμένος»* (Κολ. 4,6), **ἁλατισμένος μὲ θεία χάρι**. Τώρα τὰ περισσότερα λόγια εἶνε ἄνοστα, σάπια. Ἀνοίγει ὁ ἄλλος τὸ στόμα του καὶ βρωμάει. Ἦρθε κάποιος καὶ μοῦ ἔλεγε· –Θὰ διώξω τὴ γυναῖκα μου, τὸ στόμα της βρωμάει… –Μπᾶ, λέω, κ' ἐσὺ δὲν βρωμᾶς; δὲν βγάζει δυσωδία τὸ στόμα σου;… Κι ὅταν τοῦ ἀνέφερα συγκεκριμένες περιπτώσεις, ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

Πότε βρωμάει τὸ στόμα; ὅταν κατακρίνῃ, λέῃ ψέματα, αἰσχρολογῇ, ὅταν στὸ καφφενεῖο ἢ στὴν παρέα κουτσομπολεύῃ καὶ συκοφαντῇ, ὅταν στὸ δικαστήριο ψευδορκῇ καὶ μὲ τὴν κατάθεσί του κλείνῃ τὸν ἀθῷο στὴ φυλακή, ὅταν ἀπατᾷ καὶ βλάπτῃ τὸ ὄνομα, τὴν τιμὴ καὶ ὑπόληψι τοῦ ἄλλου· πρὸ παντὸς δὲ ὅταν βρίζῃ ἢ βλαστημάῃ τὰ θεῖα.

Σ' ἐρωτῶ λοιπόν· **ἔχει ἁλάτι τὸ σπίτι σου;** ἔχει ἁλάτι **ὁ βίος** σου; ἔχει ἁλάτι **ὁ λόγος** σου; Δυστυχῶς στὰ σπίτια μας δὲν ὑπάρχει ἁλάτι, δὲν ἁλατίζονται **τὰ παιδιά** μας, γι' αὐτὸ βρώμησαν κι αὐτὰ ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς. Συνάντησα στὴν Ἀθήνα ἕναν ὥριμο ἄνθρωπο καὶ μὲ κάποιο ἀξίωμα. Σπούδασε, πῆγε στὸ ἐξωτερικό, ξέρει πέντε γλῶσσες. Μοῦ λέει· Πέρασα πολλὰ σχολειά. Ἂν εἶμαι κάτι, τὸ ὀφείλω στὴ μάνα μου. Ὅ,τι ἔμαθα σὲ Βερολῖνο, Λονδῖνο, Παρίσι, τὰ ξέχασα· θυμᾶμαι ὅμως τὰ λόγια τῆς μάνας μου… Ἄχ αὐτὴ **ἡ μάνα**! ἁλάτι πρέπει νὰ ἔχῃ, χρυσᾶ νά 'νε τὰ λόγια της. Καὶ πράγματι τὰ λόγια δασκάλων καὶ καθηγητῶν ξεχνιῶνται· τὰ λόγια ὅμως, ποὺ λέει ἡ μάνα μὲ πόνο στὸ παιδί, μένουν στὴν καρδιά· μεγαλώνει καὶ γηράσκει, μὰ τὰ θυμᾶται μέχρι τέλους.

* * *

Αὐτὸς εἶνε ὁ ῥόλος μας· μὲ ἔργα καὶ λόγια **νὰ εἴμαστε ἁλάτι** μέσα στὴν κοινωνία **ὅλοι**· καὶ ὁ παπᾶς, καὶ ὁ δάσκαλος, καὶ ὁ ἀξιωματικός, καὶ ὁ ἀγρότης…· ὁ κάθε Χριστιανός.

Λείπει τὸ ἁλάτι δυστυχῶς. Θυμᾶμαι μιὰ φορὰ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ὅταν ἤμουν ἱεροκήρυκας, πῆγα σ' ἕνα ὀρεινὸ χωριὸ τῆς Ἀριδαίας. Τότε τὸ ἁλάτι ἦταν σπάνιο, δὲν ὑπῆρχε, καὶ ὑπέφεραν ἄνθρωποι καὶ ζῷα. Οἱ κάτοικοι (βοσκοί, ποὺ εἶχαν ἀνάγκη τὸ ἁλάτι γιὰ τὰ ζωντανά τους) μοῦ εἶπαν τὸν πόνο τους. –Ἁλάτι ἔχεις; ρώτησαν. –Ἔχω, ἀπάντησα, καὶ ἀρκετό. Διαδόθηκε λοιπόν, ὅτι «Ὁ παπᾶς ἔχει ἁλάτι». Μαζεύτηκαν ὅλοι στὴν ἐκκλησία καὶ μὲ κοίταζαν περίεργοι. Ἀλήθεια ἦταν, δὲν τοὺς γέλασα. –Ἔχω ἁλάτι, λέω· μὰ τὸ δικό μου ἁλάτι ποιό εἶνε· **τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ**. Αὐτὰ σᾶς φέρνω· ἂν τ' ἀκούσετε, τὰ δεχθῆτε, τὰ ζήσετε, τότε ἡ κοινωνία θὰ σωθῇ ἀπὸ αὐτὴ τὴν **παγκόσμια σῆψι**.

Σάπισαν ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, ἄντρες - γυναῖκες. Μιὰ ταλαίπωρη –ἂς μὴν πῶ τὸ χωριό– τὴν ἔπιασαν ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ ἁμαρτάνῃ. Δὲν εἶχε ὅμως συναίσθησι. Τί κακὸ ἔκανα; ἔλεγε· δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ κάνω ὅ,τι θέλω; δὲν ἐξουσιάζω τὸ κορμί μου;… Σάπισε λοιπὸν ἡ κοινωνία. Τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι συνηθίζουμε στὴν σῆψι καὶ δὲν μᾶς ἐνοχλεῖ. Ὅταν μείνῃς πολὺ μέσα σὲ μαντρί, συνηθίζεις τὴ δυσοσμία· πρέπει **νὰ βγῇς στὸν καθαρὸ ἀέρα**. Ὁ ὑγιὴς ἀντιδρᾷ, ἀντιστέκεται στὸν μολυσμό.

Ἄνθρωπος ὑγιὴς πνευματικά, μαθητὴς τοῦ Κυρίου, μὲ ἁλάτι Χριστοῦ, ἦταν – ποιός· ὁ σημερινὸς ἅγιος, **ὁ μέγας Ἀθανάσιος**. Τὸν ἔστειλε ὁ Θεὸς τὴν κατάλληλη στιγμή. Ἕνας ἦταν, ἀλλὰ καὶ μόνος ἀντιστάθηκε στὴ διαφθορά. Ἂν δὲν ἦταν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, θὰ σάπιζε ὁ κόσμος στὴν πλάνη τῆς αἱρέσεως· κ' ἐμεῖς δὲν θὰ ἤμασταν σήμερα ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, θὰ εἴχαμε πλανηθῆ στὴν ἀπιστία, στὴν εἰδωλολατρία, στὴν αἵρεσι. Τί ἔκανε; Δὲν θὰ ἐπαναλάβω τὴν ἱστορία του. Ἂν ἔχετε ὄρεξι, διαβάστε τὸν βίο τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου· θὰ καταπλαγῆτε, θὰ κλάψετε. Φτωχαδάκι ἦταν, ἕνα παιδὶ ποὺ ἀγαποῦσε τὸ Θεό, τὸ Χριστό, τὴν Ἐκκλησία· ἀγαποῦσε τὸν ἄνθρωπο καὶ πάλεψε σὰν λιοντάρι. Ὄχι ἕνα χρόνο ἀλλὰ πενήντα σχεδὸν χρόνια ἀγωνίστηκε στὸν κόσμο. Στήριξε τὴν Ἐκκλησία σὲ δύσκολους καιρούς. Τὸ *«Πιστεύω»*, ποὺ ἀκοῦμε καὶ ὁμολογοῦμε μέχρι σήμερα οἱ ὀρθόδοξοι, γνήσιο πνευματικὸ ἁλάτι, εἶνε δικά του λόγια, δική του διατύπωσι. Κατὰ τὸ παράδειγμα λοιπὸν ποὺ ἐκεῖνος ἄφησε, ἔτσι νὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

* * *

Ὅταν γυρίσετε στὸ σπίτι, ἐξετάστε τὸν ἑαυτό σας. Ἂν ἔχῃς γυναῖκα καὶ παιδιά, εἶσαι ἁλάτι τῆς οἰκογενείας σου; Ἂν εἶσαι ἐκπαιδευτικός, εἶσαι ἁλάτι τοῦ σχολείου σου; Ἂν ἔχῃς κάποια θέσι ἢ ἀξίωμα, εἶσαι ἁλάτι τοῦ συνόλου ποὺ μετέχεις; Ἐὰν δὲν εἴμαστε ἔτσι ὅπως μᾶς θέλει ὁ Χριστός, τότε –σύμφωνα μὲ τὸ χωρίο ποὺ εἴπαμε– μοιάζουμε μὲ ἁλάτι ποὺ ἔχασε τὶς ἰδιότητές του, εἶνε ἄχρηστο· δὲν ἀξίζει τίποτα παρὰ μόνο νὰ τὸ πετάξουν ἔξω καὶ νὰ τὸ καταπατοῦν οἱ διαβάτες (βλ. Ματθ. 5,13).

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητοί μου, καὶ ἂς ἐξετάσουμε καθένας τὸν ἑαυτό του· εἴμαστε πραγματικὰ τὸ ἁλάτι στὸν κόσμο αὐτόν;

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἀθανασίου Νεοχωρακίου - Φλωρίνης τὴν 2-5-1977 Δευτέρα πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 20-4-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2556	Τοῦ ἁγ. Ἀχιλλίου Λαρίσσης (Γαλ. 5,22-6,2) Δευτέρα 15 Μαΐου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ Θεὸς φύτεψε δέντρα καὶ περιμένει καρπὸ

«Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη…» (Γαλ. 5,22)

Ἕνα ἀπὸ τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ εἶνε, ἀγαπητοί μου, **τὰ δέντρα**. Ὑπάρχουν δέντρα ποὺ ζοῦν λίγα χρόνια, ἀλλὰ καὶ δέντρα ποὺ ζοῦν περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο· ἑκατό, διακόσα, βάλτε χίλια, δυὸ ἢ τρεῖς χιλιάδες χρόνια! Στὴν Ἀθήνα, στὴν περιοχὴ Πλάτωνος, ὑπάρχουν ἀκόμα ἐλιὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος. Στὰ Ἱεροσόλυμα, στὴ Γεθσημανῆ, ἐκεῖ ποὺ ὁ Κύριος πέρασε τὴν τελευταία βραδιά του, θὰ βρῆτε ἐλιὲς κάτω ἀπ' τὶς ὁποῖες προσευχήθηκε ὁ Χριστός. Ὑπάρχουν λοιπὸν δέντρα ποὺ ζοῦν χρόνια πολλά, δέντρα ποὺ εἶνε στερεά, μὲ ρίζες βαθειὰ μέσα στὴ γῆ. Ἂς φυσάῃ ἄνεμος, ἂς πνέουν θύελλες, αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ τὰ κλονίσουν.

–Μὰ γιατί, θὰ πῆτε, μιλᾶς γιὰ δέντρα; γεωπόνος εἶσαι; θέλεις νὰ συστήσῃς καλλιέργειες;

Καλὴ ἡ **δεντροκαλλιέργεια**, τὰ δέντρα εἶνε εὐλογία Θεοῦ. Δὲν εἶμαι γεωπόνος, γιὰ νὰ πῶ τί ὠφέλεια ἔχει ἡ δεντροκαλλιέργεια στὴ φτωχὴ πατρίδα μας. Ἐγὼ ὡς ἐπίσκοπος παίρνω τὸ δέντρο καὶ τοὺς καρποὺς **σὰν παράδειγμα**, ὅπως τὸ πῆρε ὁ Χριστός, ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος (βλ. Ματθ. 7,19· 3,10) καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Γαλ. 5,22). Ἔτσι τὸ παίρνω κ' ἐγώ. Καὶ λέω ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φυσικὰ δέντρα ποὺ βλέπουμε, ὑπάρχει καὶ κάποιο ἄλλο δέντρο, ποὺ πρέπει νὰ φυτέψουμε ὄχι σὲ χωράφι ἀλλὰ βαθειὰ στὴν καρδιά μας· καὶ ἅμα ριζώσῃ ἐκεῖ, κι ἂν ἔρθουν ὅλοι οἱ δαίμονες, δὲν μποροῦν νὰ τὸ ξερριζώσουν.

Ποιό εἶνε τὸ δέντρο αὐτό;

* * *

√ Ἂν διαβάσετε τὶς ἀρχαῖες ἱστορίες, στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, θὰ δῆτε ὅτι ὁ Μωυσῆς, γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεό, ζήτησε κατ' ἐντολὴν τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοὺς ὀλιγόπιστους Ἰουδαίους νὰ τοῦ δώσουν 12 ῥαβδιά, ἔγραψε ἐπάνω στὸ καθένα τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ κάθε φυλῆς, καὶ τὰ ἔβαλε μέσα στὴ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου ἀπέναντι στὴν κιβωτὸ τῆς διαθήκης. Κι ὅταν τὴν ἄλλη μέρα μπῆκαν νὰ τὰ δοῦν, **τὸ ῥαβδὶ τοῦ Ἀαρὼν** εἶχε βλαστήσει, **ἔβγαλε ἄνθη καὶ καρποὺς - καρύδια**, δεῖγμα ὅτι ὁ Κύριος αὐτὸν ἐξέλεξε νὰ τὸν ὑπηρετῇ (βλ. Ἀρ. 17,16-28). Εἶνε δυνατόν, θὰ σκεφτῇ κάποιος, ἕνα ξερὸ ῥαβδὶ νὰ βγάλῃ ἄνθη καὶ καρπούς; Καὶ ὅμως ἔγινε. Ἂς γελάσουν οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι καὶ μασόνοι καὶ ῥοταριανοὶ καὶ ὅλη ἡ πανσπερμία τοῦ ὀρθολογισμοῦ. Ἂς μὴν πιστεύουν αὐτοί, ἐμεῖς πιστεύουμε στὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ πίστι μας εἶνε ἀληθινή.

√ Κάτι ἀνάλογο ἐπαναλήφθηκε στὸν βίο τοῦ σημερινοῦ ἁγίου, τοῦ ὁσίου Ἀχιλλίου. **Ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος** ἔζησε τὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τὸν 4ο μ.Χ. αἰῶνα. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία, μορφώθηκε κατὰ Θεὸν καὶ κατὰ κόσμον, ἔζησε ἁγία ζωή, ἔγινε ἐπίσκοπος Λαρίσσης στὴ Θεσσαλία, διέδωσε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἔκανε πλῆθος θαύματα· ἔβγαλε δαιμόνια, σταμάτησε τὴν ξηρασία κ.ἄ.. Ὡς ἐπίσκοπος ἔλαβε μέρος στὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (325 μ.Χ.). Ἐκεῖ ὑποστήριξε τὰ ὀρθόδοξα δόγματα καὶ μὲ τὴν προσευχή του **ἔκανε μία πέτρα ν' ἀναβλύσῃ λάδι** θαυματουργικά. Ὁ τάφος του στὴ Λάρισσα λέγεται ὅτι ἀνέβλυζε μύρο σὰν τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ὅταν ὁ βασιλιᾶς τῶν Βουλγάρων Σαμουὴλ χτύπησε τὴ Λάρισσα (985 μ.Χ.), πῆρε τὰ ἱερὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου καὶ τὰ μετέφερε στὴν Πρέσπα τῆς Μακεδονίας.

Ἔλλειψι τροφίμων καὶ λαδιοῦ εἴχαμε κ' ἐμεῖς στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, τότε ποὺ καὶ τὰ καντήλια μας ἔσβησαν – τὰ θυμᾶστε. Ἀλλὰ **θὰ ξανάρθουν αὐτά**. Γιατὶ τώρα τά 'χουμε ὅλα, καὶ ψωμὶ καὶ λάδι καὶ κάθε τροφή, καὶ γλεντᾶμε καὶ διασκεδάζουμε καὶ βγάζουμε τὰ μάτια μας, κ' **ἕνα εὐχαριστῶ στὸ Θεὸ δὲν λέμε**.

Θαῦμα ὁ Μωυσῆς, θαῦμα ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος, θαῦμα ὁ ἅγιος Σπυρίδων, θαῦμα ὁ ἅγιος Νικόλαος… Ἂν ἔχουμε μαζί μας τὸ Θεό, **ἐκεῖνος διὰ τῶν ἁγίων του κάνει καὶ τὰ πιὸ μεγάλα θαύματα**. Τὸ ῥαβδὶ ἐκείνων ἔβγαζε καρύδια καὶ ἀμύγδαλα, χτυποῦσε βράχια κ' ἔβγαιναν πο-

τάμια νερό· γιατὶ **ἐκεῖνοι εἶχαν πίστι**. Ῥαβδὶ κρατᾶμε τώρα κ' ἐμεῖς, δεσποτάδες καὶ παπᾶδες, ἀλλὰ δὲν θαυματουργεῖ ὅπως ἐκείνων· γιατί; Γιατὶ –νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια– φύγαμε ὅλοι ἀπὸ τὶς ἅγιες παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας.

√ Τὸ νὰ βγάλῃ καρύδια ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν ἦταν μεγάλο θαῦμα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἔγινε ἕνα ἄλλο θαῦμα μεγαλύτερο· φυτεύτηκε ἕνα ἄλλο δέντρο, ποὺ ἅπλωσε τὰ κλαδιά του σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι καὶ στὴ σκιά του ἀναπαύεται κάθε εὐγενικὴ ψυχή. Ποιό εἶνε τὸ δέντρο αὐτό; Εἶνε τὸ ζωηφόρο ξύλο, **ὁ τίμιος σταυρός**. Τὸν φύτεψε ὁ Χριστός· καὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ φυτεύτηκε ὁ σταυρός, γέμισε ὁ κόσμος ἄνθη καὶ καρπούς.

* * *

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μιλάει, ἀδελφοί μου, γιὰ καρπό· *«ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος»*, λέει (Γαλ. 5,22). Ἐννοεῖ, καταλαβαίνετε, **καρπὸ πνευματικό**.

Καὶ ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος, ποὺ γιορτάζει σήμερα, τί μᾶς λέει; Δὲν θὰ βγοῦμε ὠφελημένοι ἀπὸ τὴν ἑορτή του ἐὰν δὲν πάρουμε μιὰ ἀπόφασι μέσα μας. Ἐμπρός! τί νὰ κάνουμε· ὅ,τι κάνει ὁ γεωργός. Πρῶτα ξερριζώνει τ' ἀγκάθια καὶ μετά, ἀφοῦ καθαρίσῃ τὸ χωράφι, τότε σπέρνει τὸν καλὸ σπόρο. Ἔτσι κ' ἐμεῖς. Σὰν Χριστιανοὶ **πρῶτα νὰ ξερριζώσουμε** ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὴν κακία, καὶ **μετὰ νὰ φυτέψουμε** τὴν ἀγάπη, τὶς ἀρετὲς τοῦ Χριστοῦ μας.

Ὁ γεωργὸς περιμένει ἀπὸ τὸ δέντρο καρπό· ἂν φυτέψῃ μηλιὰ περιμένει μῆλα, ἂν φυτέψῃ ἀμπέλι περιμένει σταφύλια, ἂν φυτέψῃ συκιὰ περιμένει σῦκα, ἂν φυτέψῃ ῥοδακινιὰ περιμένει ῥοδάκινα. Κ' ἐμᾶς ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε· *«Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται»* (Ματθ. 7,19). Ὁ γεωργός, ὅταν βλέπῃ ὅτι τὸ δέντρο του μένει ἄκαρπο μιὰ - δυὸ - τρεῖς χρονιές, τότε παίρνει **τὸ τσεκούρι** τὸ κόβει, τὸ κάνει κλαδιὰ καὶ τὸ βάζει **στὸ φοῦρνο**· κ' ἐμεῖς, δέντρα ποὺ φύτεψε ὁ Χριστός, πρέπει νὰ δώσουμε καρπό. Ἀλλοίμονο στὸν πιστὸ ποὺ μένει *«ἄκαρπος»* (Ματθ. 13,22· Μᾶρκ. 4,19. Τίτ. 3,14).

Ποιοί εἶνε οἱ καρποί μας; Ὁ πρῶτος καὶ γλυκύτερος καρπός, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶνε **ἡ ἀγάπη**· *«ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη…»* (Γαλ. 5,22). Ποιά ἀγάπη εἶνε αὐτή; Ἀγάπη εἶνε μιὰ φωτιὰ ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ **καίει τὴν ἁμαρτία**. Εἶνε ἡ ἀγάπη ποὺ πρέπει νὰ ἔχουμε πρῶτα στὸν Θεό. Ἔπειτα ν' ἀγαποῦμε ὅλο τὸν **κόσμο**. Ν' ἀγαπᾷς τὰ λουλούδια γιὰ τὸ ἄρωμά τους, τὰ δέντρα γιὰ τοὺς καρπούς των, τὰ δάση γιὰ τὸ ὀξυγόνο τους, τὰ πουλιὰ γιὰ τὸ τραγούδι τους – κ' εἶνε ἁμαρτία τὰ παιδιὰ νὰ τὰ κυνηγοῦν, τὶς πηγές, τοὺς ποταμοὺς καὶ τὶς λίμνες γιὰ τὴ δροσιά τους, τὰ ζῷα ποὺ τά 'δωσε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν, τὸ προβατάκι, τὸ γαϊδουράκι, τὸ βόδι… Περισσότερο ἀπ' ὅλη τὴ **φύσι** καὶ **δημιουργία** (τὸν ἥλιο, τὰ ἄστρα, τὴ σελήνη…) ν' ἀγαπᾷς αὐτὸν ποὺ εἶνε στὴν κορυφή, βασιλιᾶς τῆς δημιουργίας καὶ ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ χίλιους ἡλίους φεγγάρια καὶ ἀστέρια. Ν' ἀγαπᾷς, τὸν **ἄνθρωπο**· τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα ποὺ σὲ γέννησαν, τὸ δάσκαλο ποὺ σ' ἔμαθε γράμματα, τὸν παπᾶ ποὺ σὲ εὐλογεῖ, τὸν συγγενῆ, τὸν φίλο, τὸν συμπατριώτη. Ν' ἀγαπᾷς τὴ γλυκειά μας **πατρίδα** ποὺ μᾶς σκεπάζει ὅλους. Ἀλλὰ χίλιες φορὲς παραπάνω ὅλους καὶ ὅλα, κι ἀπὸ τὴν πατρίδα ἀκόμα, ν' ἀγαποῦμε – ποιόν; τὸν **Θεό**. Αὐτὸν πρέπει ν' ἀγαποῦμε μὲ ὅλο τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας, καὶ τὸν πλησίον μας σὰν τὸν ἑαυτό μας (βλ. Ματθ. 22,37-39· 5,43· 19,19. Μᾶρκ. 12,31-33). Μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά, ἀγαποῦμε ἔτσι τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον;

Παράδειγμά μας σήμερα εἶνε **ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος**. Ἀγάπησε μὲ ὅλη τὴν καρδιά του τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, ὅ,τι εἶχε τὰ σκόρπισε στὴ Λάρισσα ἀπὸ ἀγάπη Χριστοῦ. Πῆγε ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, ἀπὸ λαγκάδι σὲ λαγκάδι καὶ δίδαξε τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὀρθόδοξο πίστι.

Γιορτάζει σήμερα ἡ Λάρισσα. Ἀπὸ τότε ποὺ κοιμήθηκε ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος πέρασαν αἰῶνες· θὰ περάσουν κι ἄλλοι. Ὅλα τὰ ἐγκόσμια λησμονοῦνται, **οἱ μνῆμες ὅμως τῶν ἁγίων μας δὲν λησμονοῦνται**. Ἑορτάζει ἡ Λάρισσα, ἑορτάζει καὶ τὸ εὐλογημένο νησάκι ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του στὴν Πρέσπα τῆς Φλωρίνης. Ὁ Σαμουὴλ μετέφερε ἐδῶ τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου. Ἔπειτα τὸν κυνήγησε ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος μὲ τοὺς ἀετοὺς τοῦ Βυζαντίου καὶ ἔφυγε στὴ Σόφια. Ἔγιναν ἐδῶ μάχες σκληρές, ἔπεσαν κορμιά. **Ποῦ εἶνε τὰ ἱερὰ λείψανα;** εἶνε ἄγνωστο. Εἴμαστε ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι θὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ τὰ βροῦμε καὶ νὰ τὰ τιμήσουμε πρεπόντως.

* * *

Τί **δίδαγμα** μᾶς ἀφήνει ἡ ἱστορία τοῦ τόπου μας, ποὺ ἂν τὸ καταλάβουμε θὰ γίνουμε ἅγιοι; Ποῦ εἶνε τώρα οἱ βασιλιᾶδες, οἱ πατριάρχες, οἱ στρατηγοί; ποῦ εἶνε οἱ ἄρχοντες, οἱ πλούσιοι, οἱ ὄμορφες γυναῖκες, οἱ λεβέντες ἄντρες, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι; Τί ἔμεινε; Ὅλα μᾶς φωνάζουν· *«Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον»* (Παρακλ. νεκρώσιμο γ' ἤχου Παρασκ. ἑσπ. καὶ Νεκρ. ἀκολ.). **Μηδὲν** τὰ πλούτη, μηδὲν τὰ κτήματα, μηδὲν τὰ βασίλεια, μηδὲν οἱ ἰδεολογίες! **Ἕνας μένει**. *Δεῦτε προσκυνήσωμεν* Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία,ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἀχιλλίου [ἐρείπια ἀρχαίας βασιλικῆς] - Πρεσπῶν, 15-5-1969 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 21-4-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2557	Δευτέρα, ἑορτὴ ἁγ. Νεομαρτύρων 29 Μαΐου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τί σοῦ στοιχίζει ἡ πίστι στὸ Χριστό;

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ τῶν ἁγίων **Νεομαρτύρων τῆς τουρκοκρατίας**.

Ἐὰν ἔχουμε τώρα ἐκκλησίες καὶ χτυπᾷ καμπάνα καὶ ἐρχώμαστε ἐλεύθερα στοὺς ναούς, ἐὰν ὑπάρχουν κληρικοὶ ποὺ λειτουργοῦν καὶ ψάλτες ποὺ ψάλλουν, **ἐὰν ὑπάρχῃ Χριστιανισμός, Ἐκκλησία, ὅλα αὐτὰ τὰ ὀφείλουμε – ποῦ**· στοὺς κόπους, τὶς θυσίες, τὰ μαρτύρια καὶ τὰ αἵματα ἐκείνων ποὺ προηγήθηκαν. Δηλαδή·

√ Στοὺς ἁγίους **ἀποστόλους**, ποὺ ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα γιὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ *«Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτήσει»* (Μᾶρκ. 16,15).

√ Εὐγνώμονες εἴμαστε ἔπειτα στοὺς ἁγίους **πατέρας καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας**, οἱ ὁποῖοι στερέωσαν τὴν ἁγία μας Ἐκκλησία. Οἱ 318 πατέρες τῆς Πρώτης (Α΄) Οἰκουμενικῆς Συνόδου πολέμησαν τὸν αἱρετικὸ Ἄρειο, διότι ἔλεγε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε κατώτερος ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ συνέταξαν τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως ποὺ ὁμολογοῦμε μέχρι σήμερα.

√ Εὐγνωμονοῦμε ἐπίσης τοὺς ἁγίους **μάρτυρες** τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ ὀδυνηρὸ τέλος τους ὑπέγραψαν τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας. Καὶ λέγοντας μάρτυρες ἐννοοῦμε ὄχι μόνο τοὺς παλαιοὺς τῶν κατακομβῶν, τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων, ἀλλὰ καὶ τοὺς νεομάρτυρες, ποὺ ἑορτάζουμε σήμερα.

* * *

Ποιοί εἶνε οἱ νεομάρτυρες; Ἀπὸ τὶς 29 Μαΐου 1453, ποὺ ἔπεσε ἡ Πόλις, ξερριζώθηκε ἀπὸ τὸν τροῦλλο τῆς Ἁγίας Σοφίας ὁ τίμιος σταυρός, βασίλεψε ἡ ἡμισέληνος, τὸ σύμβολο τῆς βίας καὶ βαρβαρότητος, καὶ ἄρχισαν διωγμοί. Οἱ Τοῦρκοι μισοῦσαν τρομερὰ τοὺς Χριστιανούς· *γκιαούρηδες* καὶ *σκυλιὰ* τοὺς ἔλεγαν, καὶ ζητοῦσαν ἀφορμὴ νὰ τοὺς ἐξοντώσουν. Μιὰ λέξι ἂν τολμοῦσε κάποιος νὰ πῇ κατὰ τοῦ Μωάμεθ, αὐτὸ ἐθεωρεῖτο βλασφημία κατὰ τῆς θρησκείας τους καὶ τὸν θανάτωναν· ἂν κανεὶς τολμοῦσε νὰ φορέσῃ στὸ κεφάλι πράσινο σαρίκι, κι αὐτὸ ἐθεωρεῖτο ἀφορμὴ νὰ τὸν ἐκτελέσουν. Ὅποιος δὲν ὑπήκουε σὲ ἄνομες ἐπιθυμίες πασάδων καὶ βεζύρηδων, ἔπεφτε στὴ δυσμένειά τους, τὸν ὑποχρέωναν ν' ἀλλαξοπιστήσῃ καὶ νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Τότε λοιπὸν μαρτύρησαν πολλοὶ Χριστιανοὶ σὲ ὅλα τὰ μέρη· καὶ ἡ Μακεδονία, καὶ ἡ Θρᾴκη, καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία, καὶ ὁ Πόντος, καὶ τὰ νησιά, καὶ ἡ Κύπρος, καὶ ἡ Κρήτη, καὶ κάθε τόπος ἑλληνικῆς γῆς προσέφερε αἷμα νεομαρτύρων τὰ χρόνια ἐκεῖνα τῆς **Τουρκοκρατίας**.

Πλῆθος εἶνε οἱ νεομάρτυρες. Ὅποιος θέλει νὰ τοὺς γνωρίσῃ καλύτερα, ἂς διαβάσῃ τὸ **Νέον Μαρτυρολόγιον**, ἕνα βιβλίο πολύτιμο ποὺ ἔγραψε ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης καὶ ἐξιστορεῖ τὴ θαυμαστὴ ἄθλησί τους.

* * *

Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τί ἦταν οἱ νεομάρτυρες, σᾶς διηγοῦμαι σύντομα τὸ μαρτύριο ἑνὸς μόνο ἐξ αὐτῶν, τοῦ **ἁγίου Δημητρίου** τοῦ νέου, **τοῦ ἐκ Σαμαρίνης** τῆς Ἠπείρου· ἑορτάζει στὶς 17 Αὐγούστου.

Ἦταν **σύγχρονος τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ** (ποὺ καὶ αὐτὸς εἶνε νεομάρτυς καὶ κορυφαῖος τῶν νεομαρτύρων). Ὁ ἅγιος Δημήτριος στὴν ἀρχὴ ἦταν βοσκὸς κ' ἔπαιζε τὴ φλογέρα του στὰ βουνὰ τῆς Πίνδου. Ἀλλὰ πίστεψε δυνατὰ στὸ Χριστό. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἄκουσε τὰ κηρύγματα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ἔγινε μαθητής του. Ἄφησε τὰ πρόβατά του κ' ἔγινε ἀσκητής, καλόγερος σὲ μοναστήρι. Πήγαινε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ τῆς Θεσσαλίας καὶ κήρυττε μὲ θέρμη τὸ Εὐαγγέλιο. Κρατοῦσε δὲ πάντα στὸν κόρφο του μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας ποὺ τὴν θεωροῦσε θαυματουργή.

Τὸν συνέλαβαν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν πῆγαν στὰ Γιάννενα. Τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸν περιβόητο Ἀλῆ πασᾶ. –Εἶσαι Χριστιανός; ρωτάει ὁ Ἀλῆς. –Ναί. –Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ κρατᾷς στὸν κόρφο σου; –Εἰκόνα τῆς Παναγίας. –Ῥίξ' την χάμω, πάτησέ την! –Ὄχι!... Τὸν ἁρπάζουν οἱ δήμιοι τοῦ πασᾶ, τὸν ὑποβάλλουν σὲ βασανισμοὺς ποὺ τοὺς ὑπέμεινε μὲ θαυμαστὴ καρτερία. Τέλος **μαρτύρησε μ' ἕνα πρωτάκουστο τρόπο**. Τὸ μαρτύριό του θαύμασε κ' ἔμεινε ἐμβρόντητος ὁ Γάλλος Πουκεβίλ, πρόξενος τότε τῆς χώρας του στὰ Ἰωάννινα, καὶ τὸ κατέγραψε ὡς αὐτόπτης μάρτυρας. Ἀφοῦ δηλαδὴ τὸν παίδεψαν ἀρκετά, τέλος ὁ Ἀλῆ πασᾶς διέταξε νὰ τὸν χτίσουν ζωντανό! πῆραν πέτρες καὶ λάσπη καὶ τὸν ἔχτισαν ἀφήνοντας ἔξω μόνο τὸ κεφάλι του. Ἄντεξε στὸ μαρτύριο αὐτὸ 10 μέρες. Δὲν λιποψύχησε, δὲν λύγισε. Στάθηκε σὰν ἄγγελος. Προσευχόταν καὶ ἔλεγε· *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς*

ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 23,42) καί, Παναγία Δέσποινα βασίλισσα τοῦ κόσμου, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλό. Χτισμένος ἔτσι μέσα στὸν τοῖχο, παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν οὐράνιο Πατέρα.

* * *

Γιατί τὰ εἶπα αὐτά, ἀδελφοί μου; Ἂν εἴμαστε σήμερα Χριστιανοί, τὸ ὀφείλουμε σὲ **3 παράγοντες** ὅπως λέει ἕνας ὕμνος· στὸ *«κήρυγμα τῶν ἀποστόλων»* πρῶτον, δεύτερον στῶν *«(ἁγίων) πατέρων τὰ δόγματα»*, καὶ τρίτον στὰ αἵματα τῶν μαρτύρων (βλ. κοντάκ. Κυρ. Πατ. Α΄ Οἰκ. Συν.). Ὅπου ἀκούγεται κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου διδάσκεται ἡ Ὀρθοδοξία, καὶ ὅπου χύνεται αἷμα ἁγίων, ἐκεῖ στερεώνεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα ὑπάρχει διωγμός; Ὑπάρχει. Σὲ χῶρες ὅπως ἦταν ἡ γειτονική μας **Ἀλβανία** οἱ Χριστιανοὶ οὔτε τὸ σταυρό τους δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ κάνουν. Δὲν χτυποῦσε καμπάνα, δὲν τολμοῦσαν νὰ κάνουν θεία λειτουργία ἢ νὰ βαπτίσουν τὰ παιδιά τους. Δὲν ὑπῆρχε κατήχησι καὶ κήρυγμα. Ἂν σ' ἔβλεπαν νὰ κρατᾶς στὰ χέρια σου Εὐαγγέλιο κινδύνευες. Οἱ ναοὶ εἶχαν σφραγιστῆ· ἔγιναν ἀποθῆκες, κινηματογράφοι, θέατρα, κέντρα διασκεδάσεως. Τὸ 1967 συνέλαβαν τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας Δαμιανό (1966-1973), ἕναν ἅγιο ἄνθρωπο, τὸν ἔθεσαν σὲ κατ' οἶκον περιορισμό, καὶ πέθανε ἔτσι σὲ ἡλικία 87 ἐτῶν. Ἕναν παπᾶ, ποὺ συνέλαβαν, τὸν ἐξετέλεσαν. Ὁ διωγμὸς ἔδωσε νέους μάρτυρες, ποὺ κάποτε θὰ τοὺς μάθουμε.

Μάρτυρες στὴν Ἀλβανία, στὴ Σερβία, στὴ Βουλγαρία, στὴ Ῥουμανία, στὴν ἀχανῆ Ῥωσία. Ἔχει λοιπὸν καὶ **σύγχρονους μάρτυρες** ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ χριστιανικὴ πίστις διώκεται ὄχι ἀμέσως ἀλλὰ ἐμμέσως. Γίνονται ἀκόμη βέβαια κατηχητικὰ καὶ κηρύγματα, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἀντίχριστες ἐκδηλώσεις. Ὡρισμένοι γονεῖς π.χ. προσκυνοῦν μὲν τοὺς ἁγίους στὶς εἰκόνες, ἂν ὅμως ἡ κόρη ἢ ὁ γυιός τους δείξῃ μιὰ διάθεσι νὰ πλησιάσῃ περισσότερο τὴν Ἐκκλησία, πέφτουν πάνω τους· νὰ γίνῃ γιατρός, καθηγητής, ἀξιωματικός κ.λπ., ναί· ἀλλὰ νὰ φορέσῃ ῥάσο, νὰ γίνῃ κληρικός, ὄχι. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ μελάνιασαν στὸ ξύλο τὸ παιδί τους! Καὶ σᾶς ἐρωτῶ, δὲν εἶνε αὐτὸ ἕνα **ἔμμεσο μαρτύριο**;

Ἀλλὰ σᾶς εἰδοποιῶ, ὅτι **θὰ ἔρθῃ καὶ τὸ ἄλλο, τὸ ἄμεσο μαρτύριο**. Πᾶμε σήμερα ἐλεύθερα στὴν ἐκκλησία σὰν σὲ ἐκδρομούλα καὶ διασκέδασι· ἀκοῦμε τὸν ψάλτη καὶ τὸν παπᾶ λὲς καὶ ἀλλάζουμε πλάκες γραμμοφώνου. Ἂν ὅμως ὑπάρξῃ καθεστὼς βίας, διωγμοῦ, πόσοι κληρικοὶ καὶ πόσοι ἀπὸ τὸ λαὸ θὰ τολμοῦν νὰ πλησιάζουν στοὺς ναούς;

Δὲν εἴμαστε γνήσιοι, **εἴμαστε κάλπικοι Χριστιανοί**. Στὴν Ἀθήνα παίχτηκε μιὰ ταινία βλάσφημη, ποὺ παρουσίαζε τὸ Χριστὸ σὰν ἀρχηγὸ τῶν χίππυς. Καὶ ὅμως πολλοὶ ἔτρεξαν νὰ τὴ δοῦν. Πῆγε κανένας παπᾶς ἢ θεολόγος ἢ καθηγητὴς πανεπιστημίου νὰ διαμαρτυρηθῇ; Κανείς. Πέρα βρέχει! Δὲν ὑπάρχει σήμερα ἡ **διάθεσι γιὰ θυσία**, γιὰ μαρτύριο.

Ἂς ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτό μας, τί μᾶς στοίχισε μέχρι τώρα ὁ Χριστιανισμός. Ἀπὸ 'κεῖ θὰ σὲ ζυγίσω· **τί σοῦ στοιχίζει αὐτὴ ἡ πίστι στὸ Χριστό;** Σὲ ἄλλους στοίχισε αἷμα, τὴ ζωή τους· ἔπαιξαν τὸ κεφάλι τους κορώνα - γράμματα. Ἐσὺ τί θυσιάζεις; Ἐνῷ ὁ Χριστὸς ἄνοιξε τὶς φλέβες του γιὰ μᾶς, ἐσένα σὲ βλέπω, ὅταν γίνεται π.χ. κάποιος ἔρανος γιὰ φτωχούς, ὅτι τὸ χέρι σου τρέμει νὰ βγάλῃς νὰ δώσῃς κάτι.

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε δέντρο ποὺ κανείς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ξερριζώσῃ, γιατὶ ἔχει ῥίζες βαθειές. Ἀλλὰ τώρα ἐδῶ τὰ κλαδιά του ξηραίνονται, σὰν νά 'πεσε πάνω τους ἀρρώστια· δὲν εἶνε δροσερά, ὅπως ἦταν στὴν ἐποχὴ τῶν μαρτύρων, δὲν παρουσιάζει ἀκμή. Τί συμβαίνει; Τὸ δέντρο θέλει πότισμα· καὶ ἡ Χριστιανοσύνη, ἡ Ὀρθοδοξία, γιὰ νὰ φουντώσῃ πάλι, θέλει δυὸ πράγματα· **δάκρυα καὶ αἵματα**, δάκρυα τῶν μετανοούντων καὶ αἵματα τῶν μαρτύρων.

Τώρα, σᾶς εἶπα, ἔχουμε ἔμμεσο διωγμό· ἀλλὰ ὁ ἔμμεσος δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὸν ἄμεσο. Καὶ ὑπάρχει **φόβος, μήπως** ἀπὸ τὸν ἔμμεσο **πέσουμε σὲ ἄμεσο διωγμό**.

Ἔχουμε ἀκόμη τὸ δικαίωμα νὰ χτυπᾶμε καμπάνες, νὰ λειτουργοῦν ἐκκλησίες, νὰ ὑπάρχουν παπᾶδες. Σὲ λίγο, δὲν γνωρίζουμε τὶς βουλὲς τοῦ Θεοῦ, οἱ προφητεῖες λένε, ὅτι γιὰ ἕνα διάστημα θὰ κυριαρχήσῃ στὴ γῆ **ὁ ἀντίχριστος** καὶ τὰ ὄργανά του θ' ἀσκήσουν βία. Τότε θὰ δοῦμε πόσοι θὰ μείνουν Χριστιανοί. Ἂν μείνουν πέντε στὴν περιφέρειά μας, αὐτοὶ θὰ εἶνε μακάριοι, ἀρκεῖ μέχρι τέλους νὰ μὴ γονατίσουν, νὰ μὴν ὑποκύψουν. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες παπᾶδες, δεσποτάδες, θεολόγοι θὰ προδώσουν τὸ Χριστό – μερικοὶ ἀπὸ τώρα τὸν ἔχουν προδωμένο· πιστοὶ θὰ μείνουν μόνο κάτι ταπεινοὶ τσοπαναραῖοι, ὅπως ὁ ἅγιος Δημήτριος ὁ ἐκ Σαμαρίνης. Δὲν βλέπετε; καὶ γιὰ τὴ βλάσφημη αὐτὴ ταινία μόνο κάτι παιδιὰ τοῦ λαοῦ ἐργατικὰ φώναξαν καὶ τὰ ἔκλεισαν στὰ κρατητήρια· οἱ ἄλλοι; τὴ θέσι τους, τὰ λεφτά τους, τὴν ἡσυχία τους, τὶς δόξες τους, τοὺς θρόνους των.

Δὲν θὰ λείψουν οἱ μάρτυρες στὴ γῆ, ὄχι! Ὅσο ὑπάρχουν ἄστρα, ὅσο ἀνατέλλει ἥλιος, ὅσο τρέχουν ποτάμια, τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων, ναί, θὰ χύνεται, πότε ἀλλοῦ καὶ πότε ἐδῶ. Ἂν θέλουμε νὰ μείνουμε πιστοὶ στὸ Χριστό, νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι καὶ χρήματα καὶ χρόνο καὶ τὴ ζωή μας καὶ τὰ πάντα νὰ δώσουμε γι' αὐτόν. Ἀκοῦστε με τὸν γέροντα ἐπίσκοπο· **ἑτοιμαστῆτε γιὰ μαρτύριο**! Καὶ εἶνε εὐλογημένη ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου. Ἀντὶ νὰ πεθάνουμε στὰ κρεβάτια μὲ τὰ χαμομήλια, μὲ φάρμακα καὶ χάπια τῶν γιατρῶν, ἂς πεθάνουμε ἐνδόξως, τιμίως, ἡρωικῶς. Τὸ δεντρὶ θέλει δάκρυα, τὸ δεντρὶ θέλει αἵματα. Ἂς προετοιμάσουμε τὸν ἑαυτό μας, ὅπως ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ποὺ ἔλεγε· *«Τὸν Χριστόν μας παρακαλῶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ χύσω καὶ ἐγὼ τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην του, καθὼς τὸ ἔχυσε καὶ Ἐκεῖνος διὰ τὴν ἀγάπην μου»* (ἡμ. ἔργ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθῆναι 2013[31], σ. 106). Τριάντα χρόνια ἔλεγε αὐτὴ τὴν προσευχή. Καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἄκουσε καὶ τὸν ἀξίωσε· τὸν κρέμασαν πλάι ἐκεῖ στὸ ποτάμι. **Εὐλογημένη ἡ ὥρα τῆς θυσίας**.

Ὅλοι μας **ζωντανοὶ Χριστιανοί!** Αὐτὸ τὸ δίδαγμα μᾶς δίνουν σήμερα οἱ Νεομάρτυρες. Ὄχι ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι, ἀλλὰ θερμοὶ Χριστιανοί, ἕτοιμοι κάθε στιγμὴ γιὰ μαρτυρία πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Νεομαρτύρων Ἀμυνταίου τὴν 26-5-1974 Κυριακὴ Πατέρων Α΄ Οἰκ. Συνόδου πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 16-4-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com